

D. Tóth Kriszta - Ébreszt?! Óra!

2014 március 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Megérintette a szívüket és az eszüket is” – írta a tanárn?, a volt osztályf?nököm. És nekem akkor gördült le az utolsó k? a szívemr?l. Ezek szerint a „homecoming” jól sikerült.

És ?k is ugyanazt érzik, amit én: hogy eltelhet akárhány évtized, elkerülhet az ember bárhová és bárkik közé, ha valahová tartozol, akkor mindig oda is fogsz tartozni.

A volt iskolába visszamenni mindig felkavaró, legalább egy kicsit. Pláne oda, ahová majd’ harminc éve be sem tettem a lábam. Ahol az utolsó emlékeim egyike, hogy a nyolcadikosok nevében én olvasom föl az elköszön? szöveget, remeg? hangon, elfogódottan és óriási zavarban. Ahol életemben el?ször konfrontálódtam n?társammal egy fiú miatt, a földszinti lányvécében. Ahol megtapasztaltam, mi az igazi barátság, és azt is, hogy az ember szívét hogyan szabja miszlikbe a csalódás. Ahol megtanultam írni és olvasni, osztani és szorozni, beszélni és hallgatni.

Könnyet nyelni és a boldogságtól ordítani. Ahol kipróbáltam, milyen érzés hazudni, és rájöttem, hogy borzasztó. Ott volt minden a falak között, szinte hanyatt vágott, hogy mennyire nem múltam el onnan sem én, sem az összes többi gyerek, aki valaha oda járt.

Jó volt visszamenni a Berzsenyibe. És átlagon felüli öröm, hogy az UNICEF Ébreszt?-óra Programját ott kezdhettem, Éva néni osztályában, az els? emelet 11-es teremben. A mi termünkben.

Nem sok minden változott, még a kibelezett m?anyag ember is ott figyelt a szekrény tetején, mint akkoriban. Kopottan, használtan, szomorúan. Az erd? él?világa virított a bejárat fölötti falon, és a vadonatúj interaktív tábla árnyékában meghúzódó hátsó szekrény polcain is ugyanazok a lombikok és kémcsövek porosodtak. De valójában nem ezért éreztem, hogy otthon vagyok ebben a teremben.

Hanem a gyerekek miatt.

Egyszer majd megírom, milyen pedagógusok voltak a szüleim, most elég annyi, hogy valószín?leg miattuk, az ?

nagyságuk miatt nem mentem tanárnak én is, mint a családban az el?z? két generáció. Nekem más lett az utam, de mivel a végzetemet én sem kerülhetem el, bizonyára törvényszer? volt, hogy el?bb-utóbb, így vagy úgy, ott állok majd én is. El?ttük.

Huszonhárom 14 éves kölyök el?tt, UNICEF trénerként, felszerelkezve mondanivalóval, feladatokkal, kérdésekkel, játékokkal. Otthon voltam, és ?k befogadtak.

Befogadták az Ébreszt?-órát is. A programot, amit az UNICEF a magyar gyerekeknek fejlesztett, azért, hogy érezzék, milyen nagyon sokféleképpen lehet feln?ni a világban, milyen sokféle lehet a gyereksors, és hogy van valami, ami ?ket mindannyiukat, mind a két és félmilliárd gyereket összeköt. Az, hogy mindannyiukat ugyanazok a jogok illetik meg. Jog az egészséghez, agresszió és zaklatás nélküli nevelkedéshez, oktatáshoz, játékhoz, tiszta vízhez, hátrányos megkülönböztetés-mentes élethez, szeret? családhoz, magánélethez. Vagyis: egy boldog és kerek gyerekkorhoz. Mert a gyerekkor egyszeri és megismételhetetlen, és minden gyerek szeretetre méltó, úgy jó, ahogy van.

Persze, és ez is lényeges, ha neked van jogod, akkor másoknak is. Ha te elvárod, hogy a te jogaidat tiszteletben tartsák, akkor neked is kötelességed tiszteletben tartani a másik ember jogait. Nem zaklatni, nem bántani, nem diszkriminálni, meghallgatni, megérteni, elfogadni. A jogok felel?sséggel és kötelességekkel járnak. Ez így, együtt az Ébreszt?-óra.

A premier igazán jól sikerült. Az osztály tágra nyílt szemekkel hallgatta a szíriai menekült gyerekek történetét, elborzadt a beteg és alultáplált csecsem?k láttán, jót vitatkozott a családon belüli er?szakról, és komolyan érdekl?dött az internetbiztonság iránt, különös tekintettel a fészbukon vélt vagy valós barátokkal megosztott tartalmakra…

Egy tizennégy éves társaságtól nem lehet elvárni, hogy nyíltan ujjongjanak, mint a nyolcévesek. Trénertársammal mégis megkaptuk a legnagyobb bókot, amit egy feln?tt kaphat t?lük. Amikor a dupla óra közepén ki akartuk ?ket küldeni szünetre, az osztály egy emberként kért minket, hogy hadd maradjanak inkább és játsszunk, beszélgessünk tovább.

A tizenegyes terem egyik padjában, valahol középtájon, kis növés?, rövid, tüsi hajú, vagány kislány ült. Volt hangja és véleménye, nyugodt volt, mégis tele energiával. Ismer?s volt nekem valahonnan, úgy harminc évvel azel?ttr?l. Lopva rápillantottam néha, és arra gondoltam, remélem, nekik sikerül. Építeni egy világot, amelynek lakói nem csak a korlátaikkal vannak pontosan tisztában, hanem azzal is, hogy hol tartják a csavarhúzót a lebontásukhoz.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló